شفافیت در ساختار باشگاه‌ها راهکار مبارزه با فرار مالیاتی

فرشاد پرویزیان
دکترای اقتصاد و استاد دانشگاه

اگر ورزشکاری مرتکب فرار مالیاتی است به تنهایی مقصر نیست بلکه در یک ساختار معیوب موفق شده این اتفاق را رقم بزند. ورزشکاری موفق به فرار مالیاتی می‌شود که باشگاه طرف قراردادش از نظام شفاف مدیریتی پیروی نکند. در باشگاه‌های ورزشی اگر شفافیت به معنای واقعی وجود داشته باشد هیچ فرار مالیاتی از سوی ورزشکاران رخ نخواهد داد اما چنانچه در موردی فرار مالیاتی رخ دهد بدون شک یک جای کار ایراد دارد. در ساختار قانونمند و شفاف، امکان وقوع تخلف به هیچ وجه وجود ندارد مگر اینکه ساختار مدیریت در یک باشگاه غیر شفاف عمل کند.

تنها در صورتی در حوزه ورزش و قرارداد ورزشکاران ممکن است شاهد فرار مالیاتی باشیم که یک باشگاه در ارائه اطلاعات درآمدی ورزشکار به صورت غیر شفاف رفتار کند و به سازمان امور مالیاتی اطلاعات و دیتای واقعی را ارائه نکند؛ آن گاه پدیده فرار مالیاتی شکل گرفته است.

تا مادامی که باشگاه‌ها به صورت واقعی از بدنه دولت جدا نشوند و به بخش خصوصی واگذار نشوند از این قبیل مشکلات وجود دارد. وقتی یک باشگاه در مدیریت خود غیر شفاف عمل کند و از ساختار قانونمند فاصله بگیرد ممکن است از این قبیل مشکلات به وجود آید، قطعاً اگر مدیران باشگاه‌ها بر اساس شفافیت تمام اطلاعات را به سازمان امور مالیاتی ارائه دهند دیگر هیچ کسی قادر به فرار از پرداخت مالیات نمی‌شود و این پدیده به حداقل ممکن خواهد رسید.

من نمی‌دانم وضعیت تیم‌های لیگ برتری در حوزه پرداخت مالیات به چه ترتیبی است اما طبیعی است با این حجم از حرف و شایعه این ابهام به وجود بیاید که آیا آنها هم مثل کارگر و کارمند مالیات می‌دهند یا خیر؟ امروز اگر کارمندان و کارگران و تمام حقوق بگیران پیش از پرداخت حقوق‌شان مالیات از آنها کسر می‌شود بابت این است که شفافیت لازم از طرف کارفرما و متولیان آن حوزه صورت گرفته تا سازمان امور مالیاتی بر اساس قانون، مالیات را دریافت کند. حالا باید ببینید آیا باشگاه‌های ورزشی نیز در قبال ورزشکاران طرف قرارداد خود چنین شفافیتی را به خرج داده‌اند و عدد و ارقام واقعی قراردادها را به سازمان امور مالیاتی اعلام کرده‌اند؟ شاید برخی باشگاه‌ها اعلام کنند این پول‌ها درآمد نیست بلکه هدیه است. تحلیل نهایی این است؛ راه حل این موضوعات جدایی فوتبال و ورزش از بخش دولتی و انتقال به بخش خصوصی است، تا زمانی که فوتبال به بخش خصوصی واگذار نشود، نمی‌توانیم شاهد مرتفع شدن مشکلات و معضلات موجود در این حوزه باشیم. رونالدو و مسی با پول بخش دولتی به وجود نمی‌آید، بلکه با موفقیت بخش خصوصی می‌توانیم چنین افرادی را در این حوزه ایجاد کنیم.

رونالدو، مسی و نیمار در چنگ قانون

فرخ حسابی / در سال‌های اخیر، نام بسیاری از چهره‌های بزرگ ورزش جهان نه در صدر اخبار موفقیت‌ها، بلکه در صفحات قضایی رسانه‌ها دیده شده است، به اتهام فرار یا تخلف مالیاتی.

فرار مالیاتی در میان ورزشکاران حرفه‌ای پدیده‌ای تازه نیست، اما شدت برخوردهای قانونی در دهه گذشته، بویژه در اروپا، این پرونده‌ها را به موضوعی پرسروصدا تبدیل کرده است. یکی از معروف‌ترین نمونه‌ها، لیونل مسی و پدرش بودند که در سال ۲۰۱۶ توسط دادگاهی در اسپانیا به سه فقره تقلب مالیاتی محکوم شدند. رقم تخلف بیش از ۴ میلیون یورو اعلام شد و در نهایت مسی با پرداخت جریمه‌ای سنگین از حبس تعلیقی نجات یافت.

چند سال بعد، کریستیانو رونالدو نیز با پرونده‌ای مشابه روبه‌رو شد. ستاره پرتغالی در سال ۲۰۱۹ پذیرفت ۱۸.۸ میلیون یورو جریمه بپردازد تا پرونده‌اش مختومه شود. در واقع رونالدو متهم بود که بخشی از درآمدهای تبلیغاتی خود را از دید اداره مالیات اسپانیا پنهان کرده است.

در همین سال‌ها، نیمار نیز به دلیل پیچیدگی در انتقال از سانتوس به بارسلونا و ابهام در مالیات قراردادهای جانبی‌اش، درگیر چندین پرونده شد. گرچه او در نهایت از برخی اتهامات تبرئه شد، اما جریمه‌های مالی قابل توجهی پرداخت کرد.

حتی مربیان بزرگی مانند ژوزه مورینیو و کارلوآنچلوتی نیز از تیررس قانون در امان نمانده‌اند و هر دو به تخلفات مالیاتی در اسپانیا اعتراف یا جریمه پرداخت کرده‌اند.

براساس برآورد رسانه‌های اقتصادی اسپانیا، طی سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۲۳ بیش از ۵۰ چهره ورزشی سرشناس در این کشور تحت پیگرد مالیاتی قرار گرفته‌اند و مجموع جریمه‌های پرداخت‌شده به بیش از ۳۰۰ میلیون یورو رسیده است.

پرونده‌های مالیاتی چهره‌های ورزشی، بیش از آن‌که صرفاً مسأله‌ای حقوقی باشد، هشداری به باشگاه‌ها، نمایندگان و خود ورزشکاران است که باید شفافیت مالی را جدی بگیرند.

چرا در الگوی غیر رسمی شاکله ورزش ما عوارض پرداختی جایگاه روشنی ندارد؟

مالیات ورزشی؛ شفافیت در برابر ابهام

مسعود یوسفی/ در جهان ورزش حرفه‌ای، ستاره‌ها تنها در میدان مسابقه رقابت نمی‌کنند، بلکه در عرصه مسئولیت‌پذیری اجتماعی و مالیاتی نیز الگو هستند. الگویی که در آن، ورزشکار مسئولیت اصلی پرداخت مالیات را بر عهده دارد و باشگاه‌ها به عنوان نهادهای شفاف، تنها نقش مجری این قانون را ایفا می‌کنند. اما این تصویر جهانی، در تقابلی آشکار با واقعیت سیستم مالیاتی ورزش در ایران قرار دارد. در الگوی جهانی، ورزشکار یک شهروند مؤدی است که مسئولیت مالیاتی خود را می‌پذیرد و باشگاه یک نهاد شفاف است که مالیات را به‌درستی پرداخت می‌کند. در الگوی غیررسمی ایران، ورزشکار از مسئولیت شانه خالی می‌کند، باشگاه بار مالیاتی غیرمنطقی را می‌پذیرد و در نهایت، این سیستم ورزش و دولت است که ضرر می‌کنند. در سیستم‌های موفق، یک رابطه سه‌جانبه شفاف حاکم است: باشگاه به عنوان عامل اجرایی (کسر از مبدأ)، ورزشکار به عنوان مؤدی اصلی، و دولت به عنوان دریافت‌کننده مالیات. این سیستم به گونه‌ای طراحی شده که گرچه مسئولیت نهایی بر عهده ورزشکار است، اما مکانیسم‌هایی مانند «کسر از مبدأ» توسط باشگاه، در چنین سیستم هایی که شفافیت دارند، امکان فرار مالیاتی را به حداقل می‌رساند.

چرا این اتفاق در ایران می‌افتد؟

چرا شکاف نسبتاً عمیقی بین ایران و جهان در عرصه مالیات و مالیات گیری وجود دارد؟ پاسخ را باید در فرهنگ فرار مالیاتی از همان بدو سامان یافتن سیستم نوین مالیات و نگاه منفی به پرداخت مالیات در کنار ضعف نظارتی مؤثر نهادهای ورزشی جست‌وجو کرد. این عوامل باعث شده شکل دریافت مالیات از ورزشکاران هیچ تناسبی با الگوهای جهانی نداشته باشد. از سوی دیگر، بخش بزرگی از اقتصاد ورزش ما غیررسمی است و این الگو تنها نمونه‌ای از آن محسوب می‌شود. با اینکه وابستگی باشگاه‌ها به منابعی مانند بودجه‌های دولتی و صنعتی به جای درآمدزایی پایدار، پرداخت این هزینه‌های غیررسمی را برای آنها ممکن ساخته است.

برای درک بهتر این تضاد، کافی است نگاهی به سازوکار کشورهای دارای نظام مالیاتی بسامان در این زمینه بیندازیم.

> **در الگوی غیررسمی ایران ورزشکار از مسئولیت شانه خالی می‌کند، باشگاه بار مالیاتی غیرمنطقی را می‌پذیرد و در نهایت، این سیستم ورزش و دولت است که ضرر می‌کنند**

ایالات متحده؛ الگوی پیچیده فدرال-ایالتی

در ایالات متحده، تمام ورزشکاران مشمول پرداخت مالیات بر درآمد به دولت فدرال هستند. نرخ این مالیات تصاعدی است و تا ۳۷ درصد هم بالا می‌رود.

بخش دوم مالیات‌ستانی، مالیات ایالتی (Jock Tax) است. اینجا بخش پیچیده ماجراست. ورزشکاران نه‌تنها به ایالتی که تیمشان در آن مستقر است مالیات می‌دهند، بلکه به ایالتی که در آن بازی می‌کنند نیز مالیات پرداخت می‌کنند. به طور مثال، یک بازیکن تیم بسکتبال لس‌آنجلس لیکرز (مستقر در کالیفرنیا) را در نظر بگیرید. او برای بازی در خانه، به ایالت کالیفرنیا (با نرخ مالیاتی بالا) مالیات می‌پردازد. وقتی برای بازی به ایالت تگزاس (که مالیات ایالتی بر درآمد شخصی ندارد) سفر می‌کند، از پرداخت مالیات ایالتی به تگزاس معاف است. اما وقتی برای بازی به ایالت نیویورک (با نرخ مالیاتی بالا) می‌رود، باید برای درآمد حاصل از همان یک یا دو بازی، به ایالت نیویورک نیز مالیات بپردازد. در این مثال، باشگاه لیکرز هم موظف است مالیات مربوط به هر بازی را به درستی محاسبه، از حقوق بازیکن کسر و به ایالت مربوطه واریز کند. کاری در یک دپارتمان حسابداری بسیار پیچیده انجام می‌شود. نکته کلیدی اینجاست که حتی با این پیچیدگی، مسئولیت نهایی بر عهده خود ورزشکار است.

> **در بریتانیا ورزشکاران بر اساس اقامت مالیات می‌پردازند و اگر بیشتر از ۱۸۳ روز در سال در بریتانیا باشند، مشمول مالیات بر تمام درآمدهای جهانی خود هستند**

بریتانیا؛ الگوی متمرکز مبتنی بر اقامت

سیستم «Pay As You Earn» موسوم به PAYE دقیقاً همان مکانیزم «کسر از مبدأ» است. در این سیستم، باشگاه مالیات و حق بیمه ملی را مستقیماً از حقوق بازیکن کسر و به دولت مرکزی پرداخت می‌کند. ورزشکاران بر اساس اقامت مالیات می‌پردازند و اگر بیشتر از ۱۸۳ روز در سال در بریتانیا باشند، مشمول مالیات بر تمام درآمدهای جهانی خود هستند. فرض کنید در بریتانیا، یک بازیکن فوتبال از برزیل برای چلسی بازی می‌کند.

باشگاه چلسی هر ماه، مالیات او را طبق نرخ‌های تصاعدی ۲۰ تا ۴۵ درصد از مبلغ حقوق او کم می‌کند. اگر این بازیکن قرارداد تبلیغاتی با یک برند ورزشی برزیلی داشته باشد و درآمدی از آن دریافت کند، باید این درآمد را در اظهارنامه سالانه خود در بریتانیا اعلام کند و برای آن مالیات بپردازد. اگر این بازیکن در طول سال در نقل و انتقالات به فروش برسد (مثلاً به اسپانیا فروخته شود)، وضعیت اقامت او تغییر کرده و فقط برای مدتی که در بریتانیا بوده مالیات پرداخت می‌کند.

طرح: حامد حسینی

آیا والیبالیست‌ها مالیات می‌دهند؟!

مهری رنجبر / والیبالیست‌ها هم جزو ورزشکاران در مظان اتهام فرار مالیاتی هستند. هرچند هیچ وقت اسم آنها مثل فوتبالیست‌ها برای ممنوع‌الخروجی به خاطر پرداخت نکردن مالیات مطرح نشده است. البته سازمان لیگ فدراسیون والیبال هیچ وقت از بازیکنان یا باشگاه‌ها تسویه مالیاتی را برای ثبت‌نام در سامانه دریافت نکرده است. جبار قوچان‌نژاد رئیس سازمان لیگ والیبال دراین باره به خبرنگار «ایران» می‌گوید: «مسیر ثبت‌نام باشگاه‌ها برای حضور در لیگ برتر و لیگ یک تسویه حساب باشگاه با بازیکنان، کادر فنی و فدراسیون است که با وجود این مدارک، خود به خود مراحل ثبت‌نام طی می‌شود. بنابراین در فدراسیون الزامی برای ارائه مفاصا حساب مالیاتی یا تسویه بدهی مالیاتی یا پرداخت آن توسط باشگاه یا بازیکن نیست. شاید بعضی از بازیکنان خودشان مالیات بدهند و شاید هم باشگاه‌ها. اما شک نکنید در والیبال هم احتمال فرار مالیاتی وجود دارد.»

امیر خوش خبر سرپرست تیم ملی والیبال، در تجربه ۱۸ ساله یادش نمی‌آید که در چند سال اخیر ملی‌پوشی بابت پرداخت نکردن مالیات ممنوع‌الخروج شده باشد، او در این باره می‌گوید: «تا به حال چنین چیزی برای بچه‌های ما پیش نیامده، چون معمولاً کسی که ممنوع‌الخروج باشد به خاطر اخطاریه‌ای که برای او ارسال می‌شود از قبل اعزام خبر دارد، به همین علت قبل از سفر با پرداخت مالیات معوقه خود نسبت به تسویه حساب مالیاتی اقدام می‌کند تا مشکل ممنوعیت خروج از کشور نداشته باشد. مثلاً یکی، دو بار برای سید محمد موسوی این مشکل پیش آمد که قبل از سفر مالیات خود را پرداخت کرد و البته یک بار هم بالاجبار در تهران ماند و بعد از حل مشکل مالیاتی خود به تیم ملی اضافه شد.»

به گفته او، حالا بازیکنان حرفه‌ای‌تر قرارداد امضا می‌کنند: «والیبالیست‌ها حالا دریافت رقم خالص را در قرارداد لحاظ می‌کنند تا باشگاه، طرف حساب سازمان امور مالیاتی باشد. شک نکنید باشگاه نیز مالیات را از رقم قرارداد آنها کم می‌کند. به هر حال باشگاه، طرف قرارداد با سازمان امور مالیاتی می‌شود. البته شرکت‌ها و کارخانجات اسپانسر تیم‌ها سیستم حقوقی دارند که موقع پرداخت مالیات کارخانه یا شرکت، مالیات قرارداد بازیکنان را هم می‌دهند.»

کاظمی: از پرداخت مالیات ضرر می‌کنم!

در فرار مالیاتی، ورزشکاران مقصر نیستند

پریسا غفاری/ یکی از اصلی‌ترین منابع درآمدی ورزشکاران، قراردادهای آنها با باشگاه‌هاست. این قراردادها معمولاً مشتمل بر حقوق پایه، پاداش‌ها و مزایای جانبی است که همگی شامل پرداخت مالیات می‌شود. ارسلان کاظمی، کاپیتان تیم ملی بسکتبال درباره بحث مالیات بر درآمد ورزشکاران به خبرنگار «ایران» می‌گوید: «منابع درآمد ورزشکاران حرفه‌ای ایران بسته به رشته ورزشی، سطح مهارت و شهرت ورزشکار، متفاوت است. اما آیا همه این ورزشکاران که با باشگاه‌ها قرارداد می‌بندند، سر وقت پول می‌گیرند؟!»

او با اشاره به بدقولی باشگاه‌ها در پرداختی‌ها می‌گوید: «من سال‌هاست به صورت حرفه‌ای ورزش می‌کنم و محل درآمدم از این حوزه است اما از پرداخت مالیات ضرر می‌کنم. دو فصل قبل ذوب‌آهن نامه قراردادم را به اداره مالیات داد، در حالی که یک سال بعد وجه خود را با شکایت گرفتم؛ ۱۰ درصد آن را هم به وکیل دادم، اما مالیات را جلوتر پرداخت کردم. همچنین ۳۰ درصد مبلغ قرارداد باشگاه شهرداری گرگان هنوز پرداخت نشده ولی مالیات آن را داده‌ام. باید گفت ما بسکتبالی‌ها بیشتر ضرر می‌کنیم. آیا اداره مالیات خبر دارد باشگاه‌ها خوش‌قول نیستند؟!»

بازیکن تیم استقلال در خصوص عدم شفافیت یا فرار مالیاتی در ورزش هم توضیح می‌دهد: «در این موضوع مقصر ورزشکاران نیستند. ما باید ابتدا مشاغل را تعریف کنیم و براساس آن درصد مالیاتی برای آنها در نظر بگیریم. مشاغل غیرورزشی از ۱۰۰ راه مختلف درآمد کسب می‌کنند ولی ورزشکاران فقط مبلغ قراردادها منبع درآمدشان است؛ پس نمی‌توان بحث مالیاتی را تنها به تراکنش مالی آنها مربوط کرد. البته خدا را شکر تا به اینجای کار، نه من و نه هم‌تیمی‌هایم فرار مالیاتی نداشته‌ایم و فکر کنم خوش‌حساب‌ترین بازیکنان ورزشی بوده‌ایم.»

سیاووشی: نمی‌توان از پرداخت مالیات فرار کرد

گروه ورزشی/ محمد سیاووشی، دروازه‌بان سابق تیم ملی هندبال که فصل ۲۰۲۴ از دروازه تیم «کوملو» در لیگ مجارستان دفاع کرد و سومین گلر برتر لیگ مجارستان شناخته شد، درباره فرآیند پرداخت مالیات ورزشکاران در خارج از ایران می‌گوید: «ورزشکاران در لیگ‌های اروپایی، نه درگیر حقوق هستند، نه مالیات. برنامه آنها فقط به تمرین و استراحت ختم می‌شود. من ۱۲ ماه در لیگ مجارستان بازی کردم، هیچ وقت درباره پول و مالیات صحبت نکردم، نه من و نه هیچ بازیکن دیگری. حقوقم ماه به ماه واریز می‌شد و همه کارم تمرین، استراحت و تفریح آخر هفته بود. بازیکنان هیچ باشگاهی اصلاً کاری به مالیات و پرداخت آن ندارند؛ چرا که باشگاه‌ها مالیات را پرداخت می‌کنند، بدون اینکه از قرارداد ما چیزی کسر شود. فقط چندباری برایم برگه مالیات آوردند و امضا کردم، حتی قبل از اینکه به ایران برگردم به من برگه‌ای دادند که امضا کردم تا برای خروج از مجارستان در فرودگاه مشکل پیدا نکنم.» دروازه‌بان هندبال خیلی قاطع می‌گوید: «در اروپا هیچ کس نمی‌تواند از پرداخت مالیات فرار کند. اصلاً امکان ندارد کسی مالیات ندهد.»

سخنگوی سازمان امور مالیاتی کشور به «ایران» خبر داد

راهی برای فرار مالیاتی ورزشکاران وجود ندارد

سینا حسینی / سخنگوی سازمان امور مالیاتی کشور معتقد است ورزشکاران حرفه‌ای، بویژه فوتبالیست‌ها به واسطه درآمد قابل‌توجه و قراردادهای سنگین، جزو دهک درآمدی بالای جامعه شناخته می‌شوند و باید به همان اندازه مالیات پرداخت کنند.

مهدی موحدی بکنظر در گفت‌وگو با خبرنگار «ایران» توضیح داد: «هر کسی که در کشور فعالیت اقتصادی می‌کند، برابر قانون باید مالیات بر درآمد خود را پرداخت کند. وقتی یک خانم به واسطه درآمد خود از محل مشاغل خانگی ملزم به پرداخت مالیات می‌شود، فوتبالیست و هنرمند نیز باید به اندازه درآمد خود مالیات بپردازند. نکته حائز اهمیت اینجاست که ورزشکاران حرفه ای جزو دهک درآمد بالای جامعه هستند، به همین دلیل اخذ مالیات متناسب با دستمزد آنها اتفاق غیرمنتظره‌ای نیست. آنها موظف‌اند به نسبت درآمد سنگین خود مالیات پرداخت کنند. بررسی‌های کارشناسی و آمارهای ثبت‌شده نیز نشان می‌دهد در تمام کشورهای جهان چنین اتفاقی در حال انجام است. مثلاً در کشوری نظیر آمریکا، یک درصد ثروتمندان که ۲۵ درصد درآمد آن کشور را در اختیار دارند، حدود ۴۵ درصد مالیات می‌دهند. هیچ فرقی میان کشور ما و آن کشورها وجود ندارد؛ کسی که دارای ثروت و درآمد بسیار است، باید مالیاتی متناسب با درآمد خود به دولت بپردازد.»

سخنگوی سازمان امور مالیاتی کشور در ادامه توضیحات خود می‌گوید: «در کشورهای جهان تفاوتی میان کسب‌وکارهای آزاد با ورزشکاران و هنرمندان وجود ندارد. کشورها برای تأمین هزینه‌های خود، سازوکار مشخصی برای اخذ مالیات دارند که تمامی افرادی که فعالیت اقتصادی دارند و از این محل درآمد به دست می‌آورند، باید نسبت به پرداخت مالیات اقدام کنند.»

موحدی در پاسخ به این پرسش که آیا با وجود ضرورت قانونی نسبت به پرداخت مالیات توسط ورزشکاران، در این بخش پدیده فرار مالیاتی وجود دارد، توضیح داد: «ما به هیچ عنوان فرار مالیاتی توسط ورزشکاران و هنرمندان را نفی یا رد نمی‌کنیم، اما به واسطه قوانین و مقررات جدیدی که توسط مجلس مصوب شده است، تلاش کرده‌ایم این موضوع را به شکل قابل توجهی کنترل کنیم. سازمان امور مالیاتی کشور در حوزه مبارزه با فرار مالیاتی هرگز دست به عصا رفتار نکرده و قطعاً نخواهد کرد. ما از طریق رصد حساب‌های بانکی و معاملاتی در کشور و بررسی تراکنش‌های بانکی، تا جایی که امکان دارد جلوی فرار مالیاتی را گرفته‌ایم و در تلاشیم کنترل‌ها را تا سطحی افزایش دهیم که هیچ‌کسی موفق به فرار مالیاتی نشود. البته ممکن است باز هم برخی افراد موفق به فرار مالیاتی شوند، اما قطعاً با شناسایی و رصد تمامی رویدادها و اخذ کلیه مجوزهای قانونی، این پدیده را به پایین‌ترین حد ممکن خواهیم رساند.»

سخنگوی سازمان امور مالیاتی کشور در پاسخ به این پرسش که برای افکار عمومی این شائبه به وجود آمده که الزام پرداخت مالیات برای کارمندان و کارگران است نه ورزشکارانی که دارای قراردادهای میلیاردی و دستمزدهای نجومی هستند، توضیح می‌دهد: «با قطعیت تأکید می‌کنم این فرضیه اصلاً وجود ندارد. هر کسی مشمول پرداخت مالیات باشد، قطعاً سازمان امور مالیاتی کشور مالیات واقعی را از او خواهد گرفت. پس هیچ تفاوتی میان کارگران، کارمندان و ورزشکاران نیست. ما برای وصول مالیات این بخش از جامعه به‌صورت جدی وارد عمل شده‌ایم، پس این برداشت درستی نیست. ما ابزار قانونی لازم را برای اخذ مالیات از ورزشکاران، بویژه فوتبالیست‌ها و سلبریتی‌ها داریم. آنهایی که قراردادهای سنگین و نجومی دارند باید به همان میزان مالیات پرداخت کنند. نکته مهم اینجاست که مالیات پرداختی آنها شبیه مالیات کارمندان و کارگران جامعه نیست، بلکه رقم مالیات آنها به همان اندازه قرارداد شان نجومی و سنگین است و هیچ راهی برای فرار از پرداخت آن وجود ندارد.»

مالیات ورزش حرفه‌ای، نیازمند شفافیت قراردادها

عباس صوفی
عضو کمیسیون عمران

جلوگیری از تبدیل شدن باشگاه‌ها و ورزشکاران حرفه‌ای به بدهکاران مالیاتی و مؤدیانی که از دادن مالیات فرار می‌کنند، نیازمند سازوکاری برای ایجاد شفافیت در قراردادهای ورزشی است. این وظیفه باشگاه‌هاست که باید قراردادهایشان را بر اساس واقعیت تنظیم کنند و این اسناد را به‌درستی در اختیار سازمان امور مالیاتی قرار دهند. اما فدراسیون‌ها هم باید بر عملکرد باشگاه‌ها نظارت کنند تا قراردادی بر خلاف قراردادهای جاری بسته نشود که موجب فرار مالیاتی شود. البته تجربه ثابت کرده که بیشتر ورزشکاران حرفه‌ای در زمره افراد خوش‌حساب و قانون‌مدارند. اما در مورد تعداد معدودی از ورزشکاران که ممکن است مرتکب فرار مالیاتی شوند این وظیفه فدراسیون‌هاست که هم بر قراردادها و هم بر روند ارسال اطلاعات به سازمان امور مالیاتی نظارت کنند. در مورد ورزشکاران لژیونر هم قانون و سازوکار مشخصی برای دریافت مالیات از درآمدشان نداریم، مگر آنکه درآمد ارزی‌شان را وارد روندی منتهی به درآمدزایی بیشتر در درون کشور کرده باشند. بنابراین تنها راه‌حل مسأله مقابله با فرار مالیاتی در حوزه باشگاه‌داری و ورزش حرفه‌ای، پیش‌بینی سازوکاری برای ایجاد شفافیت بیشتر است و به قانونگذاری مجزا نیازی ندارد. مگر آنکه دولت در قالب لایحه موضوع را نیازمند تدوین قانون جدید بداند.

مالیات ورزشکاران حرفه‌ای نمی‌تواند سالانه باشد

مهرداد گودرزوند چگینی
عضو کمیسیون برنامه و بودجه و محاسبات

تحقق درآمدهای مالیاتی دولت و برقراری عدالت مالیاتی از موضوعاتی هستند که در حل مسائل اقتصادی پیش روی کشور مورد توجه قرار دارند. از این جهت در سال‌های اخیر یکی از مباحثی که در رسانه‌ها به دفعات مورد بحث قرار گرفته موضوع دریافت مالیات مستقیم از باشگاه‌های بزرگ و مالیات بر درآمد ورزشکاران حرفه‌ای است. متأسفانه بویژه در مورد ورزشکاران حرفه‌ای، شفافیت لازم و سازوکار مشخصی برای محاسبه و دریافت مالیات بر درآمد وجود ندارد و این مسأله چه در قالب تدوین قانون بودجه سالانه و چه به صورت مستقل نیازمند قانونگذاری است. با وجود این، اجرای چنین قانونی برای اینکه به سرنوشت قوانینی چون مالیات بر خودروهای لوکس یا خانه‌های خالی از سکنه دچار نشود به پیگیری مستمر نیازمند خواهد بود. همچنان که در تدوین قانون و تعیین سازوکار دریافت مالیات از ورزشکاران حرفه‌ای باید این واقعیت نیز لحاظ شده باشد که محاسبه سالانه مالیات بر درآمد ورزشکاران منطقی نیست. هیچ ورزشکاری ۳۰ سال تمام درآمد ورزشی ندارد. ممکن است تنها ۵ سال در شرایط بدنی مناسب برای ورزش حرفه‌ای باشد و پس از آن شاید به دلیل از دست دادن آن شرایط و حتی آسیب بدنی، حرفه و درآمد خود را از دست بدهد. این است که باید سازوکاری طراحی شود که در آن درآمد میانگین مبنای اخذ مالیات قرار گیرد.